

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

PRVI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 48134/15
Ines BOJIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 12. lipnja 2018. u vijeću u sastavu:

Aleš Pejchal, *predsjednik*,
Krzysztof Wojtyczek,
Jovan Ilievski, *suci*,

i Renata Degener, *zamjenica tajnika Odjela*,

S obzirom na gornji zahtjev podnesen 22. rujna 2015.,
uzimajući u obzir očitovanje koje je dostavila tužena Vlada i odgovor na očitovanje koje je dostavio podnositelj zahtjeva,
nakon vijećanja odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

1. Podnositeljica gđa Ines Bojić hrvatska je državljanica, rođena je 1976. godine i živi u Zagrebu. Podnositeljicu zahtjeva pred Sudom je zastupala gđa L. Horvat, odvjetnica iz Zagreba.

2. Hrvatsku Vladu („Vlada”) zastupala je njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

3. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi.

4. Dana 17. svibnja 2014. za vrijeme vožnje automobilom u Zagrebu podnositeljicu zahtjeva zaustavio je policijski službenik s ručnom laserskom kamerom zbog prebrze vožnje. Odmah joj je uručena obavijest o kazni kojom je proglašena krivom za prekršaj prebrze vožnje te joj je određena

novčana kazna od 1.000 hrvatskih kuna (HRK) i naloženo joj je da plati troškove i izdatke postupka u iznosu od 100 HRK (ukupno približno 150 EUR).

5. Dana 20. svibnja 2014. podnositeljica zahtjeva osporila je obavijest o kazni pred Prekršajnim sudom u Zagrebu, tvrdeći da je utemeljena na netočnim zapažanjima policijskog službenika. Ustvrdila je da je u vrijeme navodnog prekršaja na cesti bilo mnogo drugih vozila i stoga na temelju upotrijebljenog uređaja nije bilo moguće utvrditi je li ona ili netko drugi vozio iznad dopuštenog ograničenja brzine. Štoviše, tvrdila je da odgovarajući prometni znak nije bio vidljiv. Podnositeljica je svoje tvrdnje potkrijepila fotografijom snimljenom na mjestu navodnog prekršaja i zatražila je saslušanje u postupku.

6. Na temelju podnositeljičinog osporavanja obavijesti o kazni na Prekršajnom sudu u Zagrebu pokrenut je skraćeni prekršajni postupak.

7. Dana 2. listopada 2014. podnositeljicu je saslušao sudac Prekršajnog suda u Zagrebu. Zanimjela je optužbe i od suca zatražila da ispita dodatne dokaze. Konkretno, zatražila je provedbu istrage na mjestu događaja radi utvrđivanja vidljivosti cestovnog znaka te da se policiji naloži davanje uvida u informacije o broju drugih prekršaja prebrze vožnje utvrđenih na istom mjestu u relevantno vrijeme.

8. Sudac u postupku odbio je zahtjev podnositeljice zbog toga što bi se prikupljanjem tih dokaza postupak nepotrebno oduljio. Međutim, sudac je naložio da se od policije pribave informacije u radu laserske kamere.

9. Dana 29. listopada 2014. Prekršajni sud u Zagrebu od policije je zatražio informacije o ograničenju brzine na relevantnom području na kojemu je podnositeljica zahtjeva zaustavljena pri prebrzoj vožnji, osobito pisano izvješće o okolnostima predmeta policijskog službenika koji je upotrijebio kameru. Od policije je zatražio i informacije o tehničkom radu laserske kamere i sposobnosti policijskog službenika za rukovanje tom kamerom.

10. Dana 4. studenog 2014. policija je podnijela pisano izvješće policijskog službenika koji je podnositeljicu zaustavio pri prebrzoj vožnji. Policijski službenik ustvrdio je da je u to vrijeme nadzirao promet na području na kojem je prometnim znakom jasno označeno da je brzina ograničena na 50 km/h. Usmjério je lasersku kameru prema automobilu podnositeljice i kamera je pokazala da podnositeljica vozi brzinom od 81 km po satu. Stoga je zaustavio podnositeljicu zahtjeva i izdao joj obavijest o kazni, koju je ona odmah osporila i navela kako će predmet podnijeti mjerodavnom prekršajnom sudu.

11. Dana 6. studenog 2014. sudac koji je vodio postupak ispitao je policijskog službenika i pregledao dokaze u spisu predmeta. Tijekom ispitivanja policijski službenik tvrdio je da se dobro sjeća okolnosti predmeta i ponovio je izjavu koju je naveo u pisanom izvješću. Također je naveo da je radi mjerenja brzine automobila podnositeljice usmjerio laser izravno prema automobilu, s obzirom na to da ispred njega nije bilo nikakvog drugog vozila, niti se nalazio u koloni vozila. Kao odgovor na pitanja koja je sudac postavio, policijski službenik objasnio je da je znak o ograničenju brzine na tom mjestu bio jasno vidljiv. Nije se mogao sjetiti koliko je automobila toga dana uhvatio pri prebrzoj vožnji, ali je naglasio da je laserska kamera ispravno radila te da je obučen za rukovanje njome.

12. Dana 17. prosinca 2014. Prekršajni sud u Zagrebu proglasio je podnositeljicu krivom za prekoračenje brzine, odredio joj novčanu kaznu od 1.000 HRK i naložio joj da plati troškove i izdatke postupka u iznosu od 500 HRK (ukupno približno 200 EUR). Sud je posebno smatrao da je, s obzirom na način na koji je podnositeljica zahtjeva iznijela svoju obranu, ispitao dokumentirane dokaze u spisu i pozvao policijskog službenika na ispitivanje. Na temelju tako prikupljenih dokaza nije imao razloga ne prihvatiti dokaze policijskog službenika kao vjerodostojne i pouzdane, s obzirom na to da podnositeljica zahtjeva nije iznijela uvjerljive dokaze kojima bi potkrijepila svoju obranu. Osim toga, sud je naglasio da je objašnjenje policijskog službenika koje se odnosilo na okolnosti predmeta bilo dosljedno te da nema razloga za sumnju u to da je ispravno izvršio svoje službene dužnosti kada je podnositeljici zahtjeva odredio novčanu kaznu.

13. Budući da podnositeljica zahtjeva u skraćenom prekršajnom postupku nije imala mogućnost podnijeti žalbu višem sudu, 10. veljače 2015. podnijela je ustavnu tužbu Ustavnom sudu Republike Hrvatske, u kojoj je iznijela prigovor da nije dobila mogućnost učinkovitog sudjelovanja u prekršajnom postupku koji se vodio protiv nje.

14. Dana 19. ožujka 2015. Ustavni je sud proglasio ustavnu tužbu podnositeljice nedopuštenom kao očigledno neosnovanom. Odluka Ustavnog suda podnositeljici je dostavljena 15. travnja 2015. godine.

15. U svibnju 2015. godine provedena je ovrha nad podnositeljicom radi plaćanja novčane kazne i troškova prekršajnog postupka.

A. Mjerodavno domaće pravo

16. U članku 53. Zakona o sigurnosti prometa na cestama, Narodne novine br. 67/2008, s dodatnim izmjenama i dopunama) navedeno je da se u stambenim područjima nadzire zakonsko ograničenje brzine.

17. Odgovarajuće odredbe Prekršajnog zakona (Narodne novine br. 107/2007, s dodatnim izmjenama i dopunama) navedene su u predmetu *Marčan protiv Hrvatske*, br. 40820/12, članci 21–22., 10. srpnja 2014.

PRIGOVOR

18. Podnositeljica je podnijela prigovor koji se odnosio na nedostatak poštenosti u skraćenom prekršajnom postupku koji se vodio protiv nje zbog prekršaja u cestovnom prometu. Pozvala se na članak 6., stavak 1. Konvencije.

PRAVO

19. U prigovoru zbog nedostatke poštenosti u skraćenom prekršajnom postupku, podnositeljica se pozvala na članak 6., stavak 1. Konvencije koji, u dijelu u kojem je relevantan, glasi kako slijedi:

"Radi utvrđivanja ... bilo kakve optužbe za kazneno djelo protiv njega, svatko ima pravo da ... sud pravično ... ispita njegov slučaj ..."

20. Vlada je osporila tvrdnju podnositeljice.

A. Tvrdnje stranaka

21. Vlada je ustvrdila da podnositeljica zahtjeva u sažetom prekršajnom postupku koji se protiv nje vodio nije stavljena u nepovoljni položaj. Štoviše, u ovom predmetu nije došlo do pitanja o nedostatku poštenosti postupka. Konkretno, u predmetu *Marčan* (citirano gore) Sud je već smatrao da skraćeni prekršajni postupak *per se* nije protivan zahtjevima članka 6., stavka 1. Konvencije. U ovom predmetu, podnositeljica je imala mogućnost iznijeti sve svoje tvrdnje relevantne za obranu i zatražiti saslušanje pred odgovarajućim sudom. Štoviše, iako su njezine tvrdnje bile nejasne i općenite, sud je propisno ispitao sve njezine argumente i prikupio dodatne dokaze u tom pogledu. Točno je da podnositeljica nije bila pozvana na ročište na kojem je ispitan policijski službenik, ali ona nije zatražila saslušanje policijskog službenika, a njegovi dokazi povezani sa činjenicama već su bili poznati podnositeljici.

22. Podnositeljica je prihvatila da nije pretrpjela teške posljedice presude za prekršaj. Međutim, smatrala je da poštovanje ljudskih prava podrazumijeva ispitivanje osnovanosti predmeta te da domaći sudovi nisu propisno ispitali njezin predmet. Tvrdila je da prekršajni sud nije istinski ispitao njezine tvrdnje niti je pripisao jednaku težinu dokazima predloženima u njezinu korist i onima protiv nje. Nije zahtijevala da bude prisutna na ispitivanju policijskog službenika jer nije znala da će biti ispitan. Međutim, prema mišljenju podnositeljice zahtjeva, nakon što je odlučio ispitati policijskog službenika, prekršajni sud bio je dužan pozvati je na saslušanje bez obzira na to je li u tom pogledu učinila izričiti zahtjev. Osim toga, podnositeljica je tvrdila da je pokušala aktivno sudjelovati u postupku,

ali ju je sud proizvoljno lišio prava ispitivanja dokaza predloženih tijekom postupka.

B. Ocjena suda

23. Sud smatra nepotrebnim odgovoriti na sve tvrdnje Vlade jer je prigovor u svakom slučaju nedopušten iz sljedećih razloga.

24. Na početku, Sud bi naglasio da, iako je aspekt kaznenog prava iz članka 6., stavka 1. primjenjiv u ovom predmetu, prekršaj u cestovnom prometu za koji je podnositeljica zahtjeva osuđena kao takav ne pripada tradicionalnim kategorijama kaznenih djela zakon na koji se primjenjuju kaznenopravna jamstva iz članka 6. primjenjuju u punoj strogoći (vidi, među ostalima, *Marčan*, citirano gore, stavak 37., s daljnjim referencama).

25. U predmetu *Marčan* (citirano gore, članci 40. – 41.), Sud je smatrao da ništa ne upućuje na zaključak da je sustav prekršajnih postupka, u kojem se sucu prepušta donošenje odluke o potrebi za održavanjem usmenog ročišta ili za poduzimanjem određenih postupovnih radnji uz moguće sudjelovanje stranaka, nekompatibilan *per se* s jamstvima sadržanima u članku 6. Međutim, Sud je naglasio da je u svakom predmetu potrebno ispitati je li u određenim okolnostima predmeta diskrecijska ovlast domaćih sudova o provedbi skraćenog prekršajnog postupka primijenjena u skladu sa zahtjevima članka 6.

26. U ovom predmetu, kao i u predmetu *Marčan*, podnositeljica je mogla zaniijekati da je počinila prekršaj i podnijeti sve činjenične i pravne argumente koje je smatrala korisnima u svom predmetu. To je u početku i učinila u pisanom prigovoru na obavijest o kazni, u kojem je zahtijevala sudski nadzor i zatim tijekom ispitivanja na ročištu pred Prekršajnim sudom u Zagrebu (vidi stavke 5. i 7. gore).

27. U svojim je tvrdnjama podnositeljica zahtjeva osporila da je mjerena brzina njezinog automobila te je osporila vidljivost cestovnog znaka o ograničenju brzine (usporedi *Suhadolc protiv Slovenije* (odl.), br. 57655/08, 17. svibnja 2011). U pogledu prve tvrdnje, ograničila je svoje sugestije na to da se na cesti nalazilo mnogo vozila, a pritom nije objasnila na koji je način to moglo spriječiti policijskog službenika pri pravilnom mjerenju brzine kojom je vozila. Što se tiče tvrdnje o nedostatku vidljivosti cestovnog znaka, podnositeljica je svoju tvrdnju potkrijepila fotografijom.

28. Prekršajni sud ispitao je te tvrdnje i smatrao ih neutemeljenima. To je učinio nakon saslušanja policijskog službenika koji je svjedočio predmetnom prekršaju (vidi stavak 12. gore). Istina je da podnositeljica nije bila pozvana na ispitivanje policijskog službenika. Međutim, nije zahtijevala da se policijski službenik ispita kao svjedok (usporedi *Aubrecht protiv Slovenije* (odl.), br. 57653/08, 10. siječnja 2012. i, suprotno tome, *Milenović protiv Slovenije*, br. 11411/11, stavak 31., 28. veljače 2013. te *Mesesnel protiv Slovenije*, br. 22163/08, stavak 39., 28. veljače 2013.). Podnositeljica

zahtjeva nije tvrdila da joj je podnošenje takvog zahtjeva onemogućeno i, budući da su domaći sudovi prihvatili njezin zahtjev za saslušanje, nema razloga da Sud smatra da, u slučaju da je podnijela zahtjev da se policijski službenik pozove na ispitivanje kako bi joj se omogućilo da u kontradiktornom postupku dovede u pitanje vjerodostojnost njegovih zaključaka, njezin zahtjev ne bi bio odobren (vidi predmet *Marčan*, citiran gore, stavak 44.).

29. U takvim okolnostima, s obzirom na opću prirodu tvrdnji podnositeljice zahtjeva (usporedi *Berdajs protiv Slovenije* (odl.), br. 10390/09, 27. ožujka 2012.), Sud nije uvjeren da prekršajni sud nije mogao primjereno riješiti predmet na osnovi tako prikupljenih dokaza i bez potrebe za održavanjem još jednog ročišta u prisutnosti podnositeljice zahtjeva (vidi *Suhadolc*, citirano gore). Dokazi koje je sud prikupio doista su omogućili odgovor na sve tvrdnje podnositeljice u mjeri u kojoj su bili specifični i potkrijepljeni.

30. Činjenica da je, nakon saslušanja tvrdnji stranaka, prekršajni sud pripisao veću dokaznu snagu i vjerodostojnost dokazima koje je iznio policajac nego onima koji je podnijela podnositeljica zahtjeva je izvan okvira nadzora Suda, s obzirom na to da zaključci domaćeg suda nisu proizvoljni ili očigledno nerazumni. U vezi s tim, Sud ponavlja da u članku 6., stavku 1. Konvencije nisu propisana pravila o dopuštenosti zahtjeva ili načinu na koji treba ocjenjivati dokaze, s obzirom na to da se ta pitanja prvenstveno reguliraju nacionalnim zakonima i nacionalnim sudovima. Sud obično ne nadzire pitanja kao što su težina koju nacionalni sudovi pripisuju određenim stavkama dokaza ili zaključcima ili procjenama koji su im podneseni na razmatranje. Sud ne bi treba djelovati kao četverostupanjsko tijelo i stoga na temelju članka 6., stavka 1. neće preispitivati ocjenu nacionalnih sudova, osim ako se njihovi zaključci mogu smatrati proizvoljnima ili očigledno nerazumnima (vidi, među ostalima, *Moreira Ferreira protiv Portugala* (br. 2) [VV], br. 19867/12, stavak 83. (b), ESLJP 2017. (izvadci)).

31. U odnosu na gore navedeno, Sud ne može zaključiti da je prekršajni postupak pred domaćim sudovima bio nedostatan zahtjevima poštenog suđenja zajamčenog na temelju članka 6. Konvencije.

32. Stoga Sud smatra da je prigovor podnositeljice zahtjeva očigledno neosnovan i mora se odbaciti na temelju članka 35. stavka 3. točke (a) i stavka 4. Konvencije.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

utvrđuje da je zahtjev nedopušten.

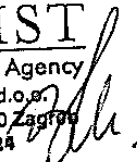
Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 5. srpnja 2018.

Renata Degener
Zamjenica tajnika

Aleš Pejchal
Predsjednik

Prevela prevoditeljska agencija Alkemist

ALKEMIST
European Translation Agency
ALKEMIST STUDIO d.o.o.
Miramareka 24/6, 10 000 Zagreb
OIB: 72466496524

Prijevod, lekturu i pravnu redakciju napravila prevoditeljska agencija „Alkemist Studio“ d.o.o. Zagreb. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava nije odgovoran za točnost prijevoda i sadržaja.